

MARXANT DE FELICITAT

*La felicitat no és estar sempre rient i eufòric. La felicitat és la pau interior, la serenor
i la plenitud de viure sabent que s'està en el propi camí escollit.*

Maktub. Paulo Coelho

És la història d'un home que estava tip de plorar.

Mirà al voltant seu i va veure que la felicitat la tenia al davant.

Estirà la mà i la volia agafar.

La felicitat era una flor. La va collir, i encara no la tenia a la mà que ja s'havia esfullat.

La felicitat era un raig de sol. Aixecà els ulls per escalfar-se la cara i tot seguit un núvol el va apagar.

La felicitat era una guitarra. La va acaronar amb els dits. Les cordes es posaren a grinyolar.

Quan al capvespre tornava a casa, el bon home seguia plorant.

L'endemà va seguir buscant la felicitat.

A la vora del camí hi havia un nen que ploriquejava.

Per tranquil·litzar-lo, collí una flor i la hi donà.

La fragància de la flor els perfumà ambdós.

Una pobra dona tremolava de fred, coberta amb els seus parracs.

Ell la va portar fins al sol, i també ell s'hi escalfà.

Un grup de nois cantava.

Ell els acompanyà amb la seva guitarra.

També ell es delectà amb aquella melodia.

En tornar a casa, de nit, el bon home somreia de debò.